

Hồi 119

Thuyền thị nội gian

ất cả bình tĩnh, tựa như không có chuyện gì phát sinh, chiếc thuyền nhỏ thuận gió thuận dòng xuôi tới Đại Giang.

Lưu Dụ ngồi ở đuôi thuyền cầm bánh lái, nỗi đau xót bất lực trong lòng tuyệt không thể dùng bút mực hình dung được. Gã thậm chí có chút thống hận mình, hận mình sao không cự tuyệt đề nghị của Giang Hải Lưu, kiên trì theo đội vào Biên Hoang Tập tìm chết. Mình có phải thật là thứ người như Nhâm Thanh Thị nhận định không? Gã chưa từng cảm thấy mâu thuẫn như vậy, gã phải tranh đấu với một “Lưu Dụ” khác đang dần dần vùng lên trong lòng, một “Lưu Dụ” gã không quen, lại khẳng định là một bộ phận của chính mình, cái “gã” đó tuyệt không dùng tình cảm để hành sự.

Thuyền buồm queo qua một khúc sông đằng trước. Theo trí nhớ đi thẳng thủy đạo sông dài mười mấy dặm tiếp đó, thuyền buồm của gã có thể gia tốc lèo lái, thêm trăm dặm là lọt vào Đại Giang.

Đoạn sông này đặc biệt rộng rãi, gã có thể dễ dàng quay đầu về Biên Hoang Tập. Sẵn có Giang Hải Lưu đi đầu hấp dẫn sự chú ý của địch nhân, gã có thể kiếm địa điểm thích hợp bỏ thuyền lên bờ, lén lút tiềm nhập lại Biên Hoang Tập, cùng Yến Phi kháng cường địch.

Đây là cơ hội cuối cùng.

Tim gã thỉnh thoảng nhảy thót, hơi thở cấp xúc hần.

Trước mắt khoảng khoát mở rộng, thuyền nhẹ queo qua khúc sông.

Lưu Dụ chợt toàn thân giật bắn, ngậy ngốc nhìn đằng trước.

Tận cuối đoạn sông dài, bóng thuyền trùng trùng.

Lưu Dụ “a” lên một tiếng đứng dậy, da đầu rớn rợn, căng mắt quan sát.

Trong giây phút cao tốc điện quang hỏa thạch, gã đã biết Giang Hải Lưu đã sớm bại lộ hành tung, thuyền đội này đuổi theo sát rạt, đâu phải ngẫu nhiên xuất hiện, mà là muốn tiêu diệt Đại Giang bang từng hùng cứ Đại Giang.

Gã là Xích hậu xuất sắc nhất của Bắc Phủ binh, bằng vào hình dáng hạm đội của đối phương nhận ra là chiến thuyền Xích Long tung hoành Lương Hồ, thứ chiến thuyền

này hình dạng như rồng, đầu thuyền thành hình đầu rồng, miệng rồng há rộng, tựa như muốn nuốt trọn thuyền địch, thân như xích long vùng vẫy sông nước, là cội rễ Lương Hồ bang dựa vào để trấn nhiếp hai hồ Động Đình, Bà Dương.

Nhìn sơ đã thấy hơn mười chiếc, hơn nữa còn chưa thấy đằng đuôi đội, theo như vậy, Lương Hồ bang đã dốc toàn lực kéo đến, quyết chí cho được.

Thanh thế như vậy, đương nhiên là Nhiếp Thiên Hoàn thân hành đốc sư.

Lòng Lưu Dự chìm hẳn.

Lần này tráng cử chinh phục Biên Hoang Tập thất bại triệt để, Giang Hải Lưu cho dù có thể đột phá sự phong tỏa của Thiên Sư quân, lại là đến thì dễ mà đi thì khó.

Trong lòng vụt tỉnh ngộ.

Tôn Ân và Nhiếp Thiên Hoàn đã kết thành liên minh, liên thủ từ thủy lục lương lộ xâm phạm Biên Hoang Tập. Sau khi đã chiếm Biên Hoang Tập, lương đại thế lực sẽ nối tiếp nhau công nhiên tạo phản. Hoàn Huyền sẽ bị trời buộc ở Kinh Châu, còn Tôn Ân liền công đả Kiến Khang, hăm Nam triều chia năm xẻ bảy vào tai kiếp ghê gớm nhất sau khi dời xuống phương Nam.

Tình huống của Biên Hoang Tập càng không dám tưởng tượng, vì Yến Phi đối với Hác Trường Hanh miệng ngoác xảo ngôn đang tin tưởng không nghi ngờ.

Giờ phút này so với bất cứ giờ phút nào khác càng làm cho Lưu Dự có xung động muốn quay lại Biên Hoang Tập! Tiếc là gã hiểu đã bỏ qua cơ hội. Bằng vào tình huống trước mắt gã, nếu đi đường bộ sợ chưa tới mười dặm đã phải động chạm vết thương thổ huyết, còn trên sông gã tuyệt không nhanh bằng Xích Long chiến thuyền cả chục cả trăm tay chèo.

“Rẽng”!

Lưu Dự rút Hạo bối đao ra, không chút do dự một đầu đâm vào đáy thuyền, vận công nạo vít, nước sông lập tức theo lỗ hổng tràn vào.

Gã nghiêng người, lao vào dòng sông, trong lòng quyết chí, cuối cùng sẽ có một ngày gã phải tính món nợ máu trả bằng máu này với Tôn Ân và Nhiếp Thiên Hoàn.

o0o

Yến Phi rong ruổi rời khỏi Chung lâu, trong lòng bối rối.

Chàng nên đi tìm Hác Trường Hanh hay là nên đi phò ước với Đồ Phụng Tam? Hay quay về Hán bang gặp Kỷ Thiên Thiên mà chàng muốn gặp nhất, thuận đường đề xuất cảnh cáo với Tống Mạnh Tề? Chàng thật khó nghĩ.

Thầm thở dài một hơi, đi về phía Lạc Dương Lâu.

Hiện tại chỉ còn cách khoảng nửa canh giờ là đến giờ Ngọ khai mở Chung lâu nghị hội, mà chuyện chàng phải làm lại nhiều như vậy, chỉ có thể án theo tính cấp bách của sự tình mà quyết định, bởi trực giác của chàng cảm thấy Cao Ngạn đã xảy ra chuyện, cho nên trước hết đi tìm Hác Trường Hanh ngửa bài.

Chiếu theo lý, Hác Trường Hanh không có lý do hạ độc thủ với Cao Ngạn, trừ phi bị khám phá âm mưu, không thể không theo đà làm đại, trong lòng rung động, thấp thoáng đã nắm bắt được manh mối mơ hồ của sự tình, khơi khơi lại không có cách cụ thể nói ra.

Mình thật ra bị gì đây?

Vụt sức tỉnh, chàng biết là bởi Kỷ Thiên Thiên ảnh hưởng đến Kim Đan đại pháp linh dị của chàng. Nếu vẫn giữ thần thái hoảng hốt mơ hồ như vậy, đêm nay khẳng định không giữ được cái mạng quèn, còn nói gì tới bảo vệ chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên.

Thất thểu xuống ngựa, đang định lên mấy bậc đá gỗ cửa lớn của Lạc Dương Lâu đang đóng chặt, một đám người đẩy cửa ứa ra, đi đầu chính là Hồng Tử Xuân.

Thần sắc của y ngưng trọng, nhìn thấy Yến Phi song mục bắn ra thần tình khẩn trương, ra dấu cho đám thủ hạ đứng yên tại chỗ, mình thì đi xuống bậc cấp, kéo cánh tay Yến Phi, trầm giọng: "Tình huống không hay phi thường, bọn ta đến bên kia nói chuyện".

Buông tay Yến Phi, đi băng qua đường xe ngựa.

Yến Phi sinh ra cảm giác bất tường phi thường, theo sau người y, thẳng đến đường đi bộ bên kia.

Cả Đa Đa Tử người đi bộ tuyệt tích, trống trống không không, không khí đè nặng, chán ngán khó chịu.

Hồng Tử Xuân đứng yên, quay người lại, thấp giọng: "Hác Trường Hanh không nói gì mà bỏ đi, ta đang định đi tìm các người báo cho biết, nào ngờ người đã đến ngoài cửa".

Yến Phi hít một hơi sâu, trấn định tâm thần, hỏi: "Người thật ra có quan hệ gì với hắn?".

Hồng Tử Xuân lẩm bẩm, chửi đồng: “Con bà hần! Bất quá là quan hệ làm ăn. Tiểu tử đó rất biết nói năng, cho nên Hô Lô Phương tuy đã từng cảnh cáo ta, ta vẫn không để trong lòng. Ta mắng mười tám đời tổ tông hần, dám lợi dụng ta để che giấu cho hần”.

Yến Phi cau mày: “Người sao biết hần không phải tẩu xảo đi ra ngoài không phải là không cáo biệt?”.

Hồng Tử Xuân nhìn chàng, cười khổ: “Thành thật mà nói, ta luôn luôn đang giám thị hần, không phải là ta hoài nghi gì hần, chỉ là cẩn thận đề phòng theo lệ. Sáng sớm hôm nay người phái Cao Ngạn đến tìm hần, tiếp đó hần đến doanh trại đi gặp người, Cao Ngạn dẫn Doãn Thanh Nhã ra khỏi tập, không biết đi đâu”.

Lại hỏi: “Người biết Cao Ngạn đi đâu chứ? Cao Ngạn còn mang trên lưng cái túi chứa đầy đồ”.

Yến Phi tim co thắt lại, trầm giọng hỏi: “Tiếp đó thì sao?”.

Hồng Tử Xuân định thần nhìn chàng một hồi, đáp lại: “Tiếp đó Hác Trường Hanh quay về, sau một canh giờ thì Doãn Thanh Nhã một mình về, lại không thấy Cao Ngạn. Sau khi ta nhận được báo cáo, sinh ra cảm giác bất an khả nghi, đến tìm Hác Trường Hanh nói chuyện, mới phát giác lầu phòng trống không, hai tên thủ hạ giám thị hần còn bị điểm huyết ngã gục. Ài! Là ta quá dễ dàng tin người”.

Yến Phi đương nhiên không thể trách y, vì mình cũng bị Hác Trường Hanh lừa, nỗi lo trong lòng đối với Cao Ngạn càng hóa thành tuyệt vọng, không rõ lời nói đó của Hồng Tử Xuân có phải là nói láo để tự tháo gỡ, nhất thời tâm can rối tung lên.

Cái rõ ràng duy nhất là Hác Trường Hanh biết âm mưu của mình bại lộ, cho nên lập tức trốn đi. Nghĩ đến đây, chàng lập tức tỉnh ngộ.

Hồng Tử Xuân nói: “Chuyện này tất có liên quan đến Cao Ngạn, hơn nữa hần khẳng định dữ nhiều may ít, nếu không Hác Trường Hanh đâu có lập tức bỏ trốn sau khi Doãn Thanh Nhã quay về”.

Yến Phi bản thân nhìn y một hồi, gật đầu: “Người nói đúng, nguyên nhân Cao Ngạn rước họa là hần phát hiện bí mật Mộ Dung Thùy tiến quân đến Biên Hoang Tập, hần rời khỏi Biên Hoang Tập là muốn đi phá hoại làm chậm bước đại quân của Mộ Dung Thùy xâm nhập, đáng tiếc lại không có báo cho ai biết rõ, dẫn theo ả ác nạn kia đồng hành, chạm phải họa bất trắc”.

Hồng Tử Xuân biến sắc: “Làm sao đây? Ta thật hoàn toàn không biết ý đồ thật sự của Hác Trường Hanh”.

Yến Phi đè nén nỗi đau khổ và bất lực trong lòng, trước trận chiến Phì Thủy, quan hệ giữa chàng và Cao Ngạn tuy mật thiết, vẫn chỉ là sự ưa thích giữa bằng hữu, nhưng trải qua bao thử thách sau này, lại làm cho chàng và Cao Ngạn kiến lập giao tình thâm hậu cùng cực, hiện tại mất đi hảo hữu, nỗi thê lương thương tiếc trong tâm có thể tưởng tượng được.

Chàng nói: “Tình thế càng lúc càng khẩn cấp, theo tin tức mới nhất của bọn ta, Mộ Dung Thùy và Tôn Ân đêm nay sẽ thân hành đốc quân xông vào Biên Hoang Tập, nói thật với ta, người có tính toán gì?”.

Chàng thổ lộ tình huống cho y biết là muốn xả láng một vág để làm rõ Hồng Tử Xuân là địch hay bạn. Nếu y với Hác Trường Hanh cùng một ổ rắn, tự nhiên còn rõ hơn về bố trí của Mộ Dung Thùy và Tôn Ân so với chàng, nhưng nếu y thật sự là kẻ bị lừa, Yến Phi liền có thể từ phản ứng của y mà có phán đoán chính xác.

Hồng Tử Xuân sắc mặt tái mét, giật nảy mình: “Không phải thật đó chứ?”.

Yến Phi cười khổ: “Ta sao phải hù người? Sự hung phấn tru trừ Hoa Yêu còn chưa qua, hình thế đã xoay vut đi, sự ly khai của Hác Trường Hanh là dấu hiệu nghiêm trọng nhất, hiển lộ Hác Trường Hanh không những kết minh cùng Hoàng Hà bang, hơn nữa là người của bên Mộ Dung Thùy và Tôn Ân, nếu không phải vì Cao Ngạn mà âm mưu bại lộ, bọn ta còn phải bị hấn gạt đến mức lộn mòng mòng”.

Hồng Tử Xuân thở dài thườn thượt, nghiêm mặt: “Mộ Dung Thùy và Tôn Ân bất cứ thực lực bên nào cũng đủ để nghiền nát Biên Hoang Tập, ta phải lập tức bỏ trốn, Yến Phi người cũng đi đi! Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn”.

Yến Phi đại để có thể khẳng định Hồng Tử Xuân chắc không phải là bên Hác Trường Hanh, nếu không sẽ biểu thị muốn ở lại, nói ngon lành đẹp đẽ là muốn đoàn kết nhất trí với mọi người kháng cự đại địch, rồi vào xóc bột nội bộ lực lượng phản kháng của Biên Hoang Tập.

Bất quá vẫn còn chưa hoàn toàn an tâm, cố làm như không hiểu: “Hồng lão bản người ở đây chỉ lo làm ăn, đâu có ngồi ịch chia của như mấy bang hội, chuyện đổi người đến chắc đâu có ảnh hưởng đến nghề nghiệp của người, người hà tất phải đi đâu?”.

Hồng Tử Xuân chột như già sụp đi mười năm, buồn bã thốt: “Nếu bất cứ một ai ôm ấp thứ ý tưởng đó, tất nhiên sai lầm đến mức cùng cực. Mộ Dung Thùy là người ra sao? Ta không mấy rõ, đối với Tôn Ân lại biết tận tường. Bởi ta chính vì y mà chạy trốn đến Biên Hoang Tập, y đối với người ngoài Thiên Sư đạo thủ đoạn tàn nhẫn ra sao, người không có cách nào tưởng tượng được! Bằng vào tác phong của y, không những sẽ chiếm lấy chuyện làm ăn của ta, hơn nữa tuyệt sẽ không buông tha ta, y không cho phép bất cứ

một ai chia phần lợi ích của y. Nếu ta không sai, y sẽ kiếm cách bức tất cả Hán nhân chuyển tín ngưỡng theo Thiên Sư đạo của y, nghĩ tới là thấy sợ làm sao rồi”.

Yến Phi vỗ vai y: “Có hứng thú theo ta đến Bắc môn dịch trạm một chuyến không? Có lẽ người sẽ phát giác đào tẩu là cách làm ngu xuẩn nhất”.

Hồng Tử Xuân mặt mày cuối cùng đã không còn một giọt máu, nói không ra lời.

o0o

Hán bang, Trung Nghĩa đường.

Giang Văn Thanh, Phí Chánh Xương và Trình Thương Cổ đang thương lượng chi tiết triệt thoái trong đường, Trục Phá Thiên thần sắc ngưng trọng tất tả đến, trầm giọng: “Hồ Bái đã thất tung, người của bọn ta lục khắp Biên Hoang Tập vẫn không có cách nào tìm ra gã, tặc tử này cảnh giác phi thường”.

Giang Văn Thanh điềm nhiên: “Gã không phải là quá cảnh giác, chỉ vì Chúc thúc thúc chết sớm hơn hai ba ngày so với dự tính của gã, gã không kịp chuẩn bị tiếp thu Hán bang, biết đâu không lại bọn ta, cho nên phải đi, còn đồng đảng của gã?”.

Mọi người sinh ra cảm giác chuyện gì cũng không qua mắt được nàng, cách nhìn của nàng đối với mỗi một sự kiện luôn thấu triệt và thâm nhập hơn bọn họ.

Trục Phá Thiên đáp: “Thất tung cùng với gã chỉ có mười mấy tâm phúc thân tín của gã. Bất quá ta vẫn không hiểu nổi thêm hai ba ngày hay bớt hai ba ngày có gì khác biệt? Trừ phi gã là người bên Mộ Dung Thùy, nếu không thời gian Chúc lão đại mất mạng đối với gã đâu có ý nghĩa gì đáng nói”.

Trình Thương Cổ thốt: “Văn Thanh muốn chỉ là ngày nào Chúc lão đại chưa chết, vẫn chưa tuyển ra bang chủ, nhưng Chúc lão đại đột ngột cầm cự không nổi, Hồ Bái biết bọn ta sẽ không để cho gã làm bang chủ, càng sợ bọn ta hạ thủ sạch gọn, gã trước mắt vẫn thiếu vài ngày để chuẩn bị, thí dụ như đang đợi viện binh, cho nên không thể không trốn”.

Giang Văn Thanh thần sắc ngưng trọng, trầm giọng: “Hy vọng ta đã đánh giá gã quá cao, giả như quả là gã xuất thủ hại chết Chúc thúc thúc, ta khẳng định gã là cao thủ nhất đẳng, bởi ta không có cách từ thủ pháp gã hại chết Chúc thúc thúc nhìn ra kẻ hở, từ đó mà gián tiếp suy đoán ra sự cao minh thâm sâu không để lộ của gã. Gã không phải vì sợ bọn ta mà trốn đi, trên sự thật đó là sách lược thông minh nhất đối với hình thế

trước mắt, khiến bọn ta mất đi mục tiêu đả kích, còn người của gã tiềm phục trong bang lại có thể tiếp tục phân hóa Hán bang, gã không cần giả bộ quyết định theo bọn ta triệt thoái, Hồ Bái con người này không đơn giản, kẻ chống lưng cho gã càng không phải là thiện nam tín nữ, hơn nữa ít nhiều gì có quan hệ với Mộ Dung Thùy hoặc Tôn Ân”.

Phí Chánh Xương nhú đôi mày rậm: “Hình thế Biên Hoang Tập chưa từng phức tạp ám muội như vậy, bọn ta nên ứng phó làm sao?”.

Giang Văn Thanh đáp: “Hiện tại bọn ta quan trọng nhất là triệt thoái về cạnh phòng, khống chế tuyệt đối tổng đàn và bến tàu, đề phòng bất kỳ đột tập nào. Ài”.

Trình Thương Cổ cau mày: “Văn Thanh sao lại thờ dài?”.

Giang Văn Thanh mục quang nhìn sang Trục Phá Thiên: “Ngoài Tập có tung tích địch nhân không?”.

Trục Phá Thiên cười khổ: “Biên Hoang Tập là địa phương làm cho thám tử đau đầu nhất, sự vào ra của bất cứ bộ đội bên nào cũng như là cảnh không người, không để hé một chút xíu phong thanh, chỉ cần tùy tiện tìm chỗ rừng rậm hoặc sơn dã tàng ẩn, muốn tìm bọn chúng cứ như mò kim đáy biển. Bọn ta đã phát hết nhân thủ ra, lục lọi các nơi nội trong phương viên hai chục dặm quanh Biên Hoang Tập, vẫn không phát hiện gì hết”.

Trình Thương Cổ trầm giọng: “Nếu ta là Tôn Ân hay Mộ Dung Thùy, sẽ đưa bộ đội tàng ẩn ở nơi cách Biên Hoang Tập ngoài ba chục dặm, đêm đến mới dùng khoải mã tràn tới Biên Hoang Tập, nội trong hai canh giờ là đến Biên Hoang Tập, hình thế quả là không hay phi thường”.

Giang Văn Thanh nói: “Tình huống thủy đạo thì sao?”.

Trục Phá Thiên đáp: “Giao thông thủy đạo Nam Bắc khẳng định đã bị cắt đứt, bắt đầu từ sáng sớm hôm nay, không còn thuyền từ phương Nam hay phương Bắc đến Biên Hoang Tập, sợ rằng người muốn theo Dĩnh Thủy rời khỏi Tập sáng sớm hôm nay ai ai cũng không dám vọng động, ở yên chờ biến động. Hiện tại người người trong Biên Hoang Tập đều sợ sệt, không ít người đã chạy vào Biên Hoang tỵ nạn, bất quá số lượng vẫn hữu hạn, hy vọng bang chủ có thể đột phá vòng phong tỏa thủy đạo Nam phương, nếu không bọn ta chỉ có thể theo đường bộ triệt thoái”.

Giang Văn Thanh thờ dài: “Biên Hoang Tập ngoài sáng, Biên Hoang trong tối, giả như địch nhân thiết trí thám tử ở Biên Hoang Tập, có thể nắm rõ tất cả mọi tiến thoái của các bang hội, lại thông tri cho địch nhân ngoài Tập chuẩn bị có hành động thích

đáng nhất, cho nên lộ tuyến an toàn duy nhất để bọn ta thoát lui là Dĩnh Thủy, trên mặt sông ai ngăn trở được Lưỡng đầu thuyền của Đại Giang bang bọn ta?”.

Lưỡng đầu thuyền của Đại Giang bang cùng tề danh với Xích Long thuyền của Lưỡng Hồ bang, cùng được coi là chiến thuyền có năng lực tác chiến đáng sợ nhất trong thiên hạ. Đầu đuôi đều có bánh lái, trước sau bốn phía chuyển động như nhau, linh hoạt hơn xa loại chiến thuyền bình thường. Đại Giang bang còn bồi dưỡng ra một đội đồng thủy thủ lèo lái thứ chiến thuyền này, xung địch đột vây không có chi là bất lợi.

Phí Chánh Xương thấp giọng: “Giả như cách dùng thủy lộ triệt tẩu không thông, bọn ta có nên theo kế dùng đường bộ thoát tẩu không?”.

Một sự trầm mặc giáng lâm, ai ai cũng cảm thấy tâm tình trầm trọng, sinh ra cảm giác buồn chán vô kế khả thi.

Nếu tình huống như Giang Văn Thanh chỉ ra, triệt thoái bằng đường bộ có khác gì dâng cơ hội tốt để phục kích đột tập cho địch nhân đang thông dong bố trí rình mò ngoài Tập.

Địch nhân đối với thực lực bên mình rõ như chày tay, bọn họ đối với địch nhân lại không biết gì hết, trận này làm sao mà đánh?

Giang Văn Thanh nghĩ ngợi một hồi, hỏi: “Bọn ta hiện tại trong tay có bao nhiêu thuyền?”.

Trình Thương Cổ đáp: “Có hai chiếc Lưỡng đầu thuyền, ngoài ra loại giang thuyền vận tải hàng hóa thông dụng lớn nhỏ có bảy chiếc, rồi còn mười hai chiếc sa thuyền đáy ngang mũi cao dùng để vận binh”.

Giang Văn Thanh từ từ thốt: “Từ đường bộ triệt tẩu khẳng định là tìm chết, bất kể thủy đạo hình thế ác liệt tới cỡ nào, vẫn là sinh lộ duy nhất cho bọn ta. Không cần biết cha có thể đến kịp thời không, bọn ta cần phải triệt thoái trước hoàng hôn, dùng hai chiếc Lưỡng đầu thuyền đi tiên phong, bảy chiếc sa thuyền đi kèm đó, giang thuyền bố trí cuối cùng. Lúc cần thiết đổ bộ lên đất hoang tảo ra chạy, luôn tốt hơn là chui đầu vào thiên la địa võng của địch nhân trên bộ”.

Trúc Phá Thiên cau mày: “Hình thế có phải thật sự ác liệt như vậy không?”.

Giang Văn Thanh nói thẳng: “Có thể còn xấu hơn so với tưởng tượng của bọn ta. Yển Phi nói đúng, sự xuất hiện của Từ Đạo Phúc đã gõ hồi chuông tang cho các đại bang hội ở Biên Hoang Tập. Khơi khơi Hắc Trường Hanh lại vào giai đoạn này hiện thân ở Biên Hoang Tập, ta càng sợ Lưỡng Hồ bang và Thiên Sư đạo đã kết thành liên minh, hơn

nữa toàn lực kéo đến. Nếu không phải bọn ta đã sớm có chuẩn bị, e rằng muốn chạy cũng chạy không được”.

Trình Thương Cổ nói: “Giả như Yến Phi có thể đoàn kết các bang hội chủ yếu trong Tập, bọn ta có nên liều mạng góp sức không? Nếu Tạ Huyền nghe phong thanh, y khẳng định không ngồi yên”.

Giang Văn Thanh cười khổ: “Bọn ta có thể cầm chừng được bao lâu?”.

Mọi người không nói lời nào.

Giang Văn Thanh song mục bắn ra thần sắc thống khổ: “Việc tranh đoạt quyền khống chế Biên Hoang Tập, bọn ta đã tuyệt đối thất bại. Chuyện duy nhất có thể làm hiện tại là làm sao lo hết cách giới hạn tổn thất đến mức độ thấp nhất”.

Ngưng một chút lại than: “Sai lầm lớn nhất của bọn ta là không nghĩ tới Tôn Ân kết thành liên minh cùng Mộ Dung Thùy, hiện tại muốn toàn thân mà thoái, thật khó hơn lên trời, tất cả chỉ trông vào an bài của ông trời”.

Thủ hạ vào báo Mộ Dung Chiến muốn gặp Tổng Mạnh Tề.

- o O o -